

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa K. A.
przeciwko P. W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 września 2025 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu
z dnia 24 maja 2024 r., sygn. akt IV Pa 14/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za
czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu
orzeczenia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z 24 maja 2024 r., IV Pa 14/22, w sprawie z powództwa K. A. przeciwko
P. W. o zapłatę odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o
pracę, oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu z 29
listopada 2021 r., IV P 171/20, oddalającego powództwo w całości.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułował istotne zagadnienia prawne polegające na ustaleniu: (-) czy w obrocie prawnym mogą istnieć składniki wynagrodzenia pracowniczego, które nie posiadają swojej przyczyny związanej z podstawą faktyczną lub prawną ich nabycia, czy też każdorazowo, określony składnik wynagrodzenia pracowniczego (stały, lub zmienny) musi łączyć się ze zdarzeniem społecznym lub gospodarczym, na które w toku zatrudnienia byłby płacową odpowiedzią lub byłby z tym zdarzeniem związany?, (-) czy skasowanie wszystkich danych (zarówno prywatnych, jak i służbowych) na zdawanym przez pracownika komputerze służbowym, bez wyrządzenia szkody pracodawcy tym działaniem i bez zamiaru jej wyrządzenia, może być traktowane, jako naruszenie norm współżycia społecznego oraz może stanowić przyczynę odmowy zasądzenia roszczeń z tytułu naruszenia przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę?, (-) czy uznając, że obie strony stosunku pracy naruszały wzajemnie normy współżycia społecznego, możliwe jest w sprawie o odszkodowanie za bezprawne rozwiązanie umowy o pracę, oddalenie powództwa w całości z powołaniem się na art. 8 k.p., czy też sąd powinien w takiej sytuacji dokonać miarkowania roszczenia uwzględniając rodzaj naruszonego obowiązku oraz charakter ocenianego czynu?, (-) czy sąd drugiej instancji, prowadzący własne postępowanie dowodowe w oparciu o dowody nieistniejące w momencie wydawania wyroku przez sąd pierwszej instancji, może ograniczyć się w swoim wyroku do przyjęcia uzasadnienia faktycznego sądu pierwszej instancji, czy też powinien przeprowadzić własny wywód w tym względzie w oparciu o samodzielnie ustalony stan faktyczny sprawy i przeprowadzone, nowe dowody?; (-) czy sąd drugiej instancji, prowadzący własne postępowanie dowodowe w oparciu o dowody nieistniejące w momencie wydawania wyroku przez sąd pierwszej instancji, może w wyroku ograniczyć się do stwierdzenia, iż konkurencyjne wersje stanu faktycznego sprawy prezentowane z jednej strony przez apelującego, a z drugiej przez sąd pierwszej instancji są równie prawdopodobne, gdy sąd apelacyjny dysponował innym i szerszym materiałem dowodowym niż sąd pierwszej instancji, a więc wyrokował w warunkach, w których sąd pierwszej instancji nie posiadał części dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwaloną judykaturą, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy powinny być zatem przez stronę skarżącą wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś szczegółowo podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Skarga kasacyjna powinna być zatem tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw, pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 listopada 2010 r., II PK 80/10, LEX nr 688680).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 11

stycznia 2024 r., I CSK 6184/22; z 13 grudnia 2023 r., I CSK 5954/22; z 25 października 2023 r., III USK 286/22). Ponadto zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. Skarżący ma obowiązek w pierwszej kolejności nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie sformułował prawidłowo przesłanki przedsądu w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zadane pytania nie odpowiadają bowiem wymogom wskazanym powyżej, a dodatkowo w uzasadnieniu swojego wniosku w tym zakresie skarżący nie wskazał żadnego przepisu prawnego czy orzecznictwa. W stanowisku skarżącego brakuje także jasno sprecyzowanych norm prawa, które mają się składać na istotne zagadnienie prawne. Tego uchybienia nie konwalidują wskazane podstawy kasacyjne, gdyż one obecnie nie podlegają badaniu na etapie przedsądu. Dodatkowo sformułowane przez skarżącego „zagadnienia” zostały

sprowadzone wyłącznie do pytań o czysto incydentalnym i kazuistycznym charakterze, nie zawierając w sobie elementów, które mogłyby pozwolić na sformułowanie przez Sąd Najwyższy - w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej - ogólnego stanowiska o uniwersalnym wymiarze. W konsekwencji, podniesione kwestie z oczywistych powodów nie mogą stanowić istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Na marginesie należy także zauważyć, że skarga kasacyjna oparta została głównie na zarzutach dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów. Zgodnie natomiast z art. 398³ § 3 k.p.c., zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych i oceny dowodów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach postępowania orzekając w zgodzie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

[a.ł]